skab, som Kvinder ikke kunde opnaa), da dog en Dame driver en af Hovedstadens største Restaurationer?" Til ham sluttede sig *Tscherning*, den varme Talsmand for Individets Ret. Han mente, at „man burde lade Kvinderne nyde omtrent den samme Ret som Mandfolkene, da de dog ikke let vilde komme ind paa nogen Næringsvej, som de ifølge deres Kjøn ikke er skikkede til at drive." Og tilføjede han med sin ejendommelige drøje Veltalenhed: „de komme nu altfor meget frem paa den Næringsvej, som deres Køn er bedst skikket til at drive (d. v. s. Prostitutionen), og jo mere man udelukker dem fra andre Næringer, des lettere gribe de netop den". Indenrigsminister *Krieger* var straks villig til at give Kvinden udvidet Næringsret, bl. a. ved en udstrakt Brug af Bevillingsmyndigheden. Han „havde været bange for, at man skulde finde, at Forslaget var for dristigt i denne Retning; jeg tror ikke, vore Sæder vilde tillade en Bestemmelse, som sagde, at Kvinden skulde have Adgang til hvadsomhelst Næring lige med Manden." Det Forslag, der var stillet af Regeringen, træffer netop „det, som man efter min Anskuelse kan tænke paa at sætte igennem".

Det maatte derfor overraske ham — ligesom det havde overrasket hans Embedsfælle Justitsministeren, da Landstingets Udvalg foreslog lige Myndighed for Kvinden — at Folketingets Udvalg med et Pennestrøg gav hans Forslag en langt større Rækkevidde. Det foreslog nemlig at rette „Handelsnæring" til „Næringsdrift" og nøjedes i sin Betænkning med at give den korte og fyndige Motivering, at „Skønnet om, hvilke Erhverv der kan anses passende for Fruentimmer, synes rettest at burde overlades til vedkommende Fruentimmer selv". Under den mundtlige Forhandling (5. Novbr., altsaa Dagen efter, at Arveloven var indbragt i Landstinget) omtalte Ordføren slet ikke dette Forslag, og Ministeren nøjedes med at henstille til Tinget, hvad det vilde beslutte i denne Sag. Forslaget vedtoges med alle (74) Stemmer imod 1, kun med den Tilføjelse, at de næringsdrivende Kvinder skulde være 25 Aar gamle, fordi „der nok skulde gives Kvinden lige Adgang til borgerligt Erhverv, men ikke lettere eller større end Manden." Der ofredes saaledes ikke mange Ord paa dette Spørgsmaal, og i Landstinget blev det slet ikke omtalt, saa selvfølgeligt regnedes det for at være. Denne vigtige Grundsætning gled altsaa uomtvistet ind i Lovgivningen, *) men

*) I dette Stykke kom Danmark til at gaa forud for begge de andre nordiske Lande, idet Sverige først 1864 og Norge først 1866 tilstod Kvinderne lige Næringsret, medens Danmark i Spørgsmaalet om lige Arveret stod tilbage for dem begge, da Sverige havde givet den 1845 og Norge 1854.